

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 104/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Ct 8/2003 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] odmieta.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. januára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Ct 8/2003.

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že *„Konanie začalo dňa 09.05.2002, kedy bol Okresnému súdu Trnava doručený návrh... o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy...“*

... 10.03.2003 bola predmetná vec postúpená na Okresný súd Bratislava I... 15.03.2011 sa uskutočnilo prvé pojednávanie (t. j. po ôsmich rokoch od postúpenia).

... 12.05.2011 sa uskutočnilo druhé pojednávanie, na ktorom súd návrh zamietol.

... 21.06.2011 sa sťažovateľka proti rozsudku odvolala.

... 18.09.2014 bola súdu doručená sťažnosť na prieťahy v konaní.

... 09.10.2014 bolo vydané upovedomenie o spôsobe vybavenia sťažnosti s tým, že sťažnosť bola podaná dôvodne.“

3. Sťažovateľka odôvodňuje svoju sťažnosť tým, že postupom okresného súdu *„boli spôsobené zbytočné prieťahy“*, pretože od podania návrhu uplynulo viac ako dvanásť rokov, počas ktorých súd nekonal, resp. konal s výraznými a neodôvodnenými prieťahmi. Hoci okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom 12. mája 2011, do dnešného dňa nie je konanie právoplatne skončené, pretože podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka žiada ústavný súd, aby takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru..., bolo postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Ct 8/2003 porušené.“

Sťažovateľke sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 390.000,- €, ktoré jej je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania v sume 284,08 €... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

6. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným prietahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej

porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06, IV. ÚS 637/2013, I. ÚS 58/2015).

7. Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 298/06, II. ÚS 250/09) poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03, I. ÚS 559/2014). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

8. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky zistil, že vo veci vedenej okresným súdom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej (12. mája 2011), proti ktorému podala sťažovateľka odvolanie. Sťažnosť sťažovateľky namietajúca porušenie označených práv namietaným postupom okresného súdu bola ústavnému súdu doručená až 12. januára 2015, teda v čase, keď k porušovaniu označených práv postupom okresného súdu už nemohlo dochádzať, pretože vec sa od 16. októbra 2014 nachádza na krajskom súde z dôvodu rozhodovania o podanom odvolaní. Okresný súd v čase podania sťažnosti (12. januára 2015) už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh

konania, prípadne prieťahy v ňom (IV. ÚS 214/03, II. ÚS 1/05 I. ÚS 559/2014, I. ÚS 37/2015).

9. Vydaním prvostupňového rozsudku, proti ktorému je podané odvolanie a postúpením veci krajskému súdu, okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľky. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať, a preto záležitosť možno posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní stavu právnej neistoty sťažovateľky skončila rozhodnutím vo veci samej pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

10. Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľka (kvalifikovane zastúpená advokátom) v petite sťažnosti postup krajského súdu (ktorý v súčasnosti má posudzovať v rámci odvolacieho konania prvostupňové rozhodnutie, pozn.) nenapáda, a preto súc viazaný petitom (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) sa konaním na odvolacom súde zaoberať nemohol. Sťažovateľka, kvalifikovane zastúpená advokátom, si pred podaním sťažnosti aktuálne mala aj reálne overiť, kto v jej veci v súčasnosti naozaj ne/koná, resp. ovplyvňuje priebeh konania.

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

12. V neposlednom rade ústavný súd dodáva, že porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03). Pretože predmetná sťažnosť bola podaná na ústavnom súde 12. januára 2015 a spis bol krajskému (odvolaciemu) súdu postúpený už 16. októbra 2014, t. j. sťažnosť bola ústavnému súdu doručená v čase presahujúcom dvojmesačnú lehotu v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Preto bolo možné sťažnosť posúdiť ako návrh podaný aj oneskorene.

13. Pozornosti ústavného súdu rovnako neušlo, že predložené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky vykazovalo ďalšie nedostatky, ktoré nie je povinný ústavný súd odstraňovať z úradnej povinnosti, pretože toto splnomocnenie bolo dané pre iné konanie, ako je označené napadnuté konanie v sťažnosti, a uvedená skutočnosť je dôvodom na odmietnutie sťažnosti z dôvodu nesplnenia zákonných náležitostí.

14. Ústavný súd v závere dodáva, že v prípade, ak by v postupe konajúceho súdu v ďalšom priebehu namietaného konania dochádzalo k prieťahom v konaní, sťažovateľka sa môže opätovne obrátiť na ústavný súd so sťažnosťou, ktorou bude namietat porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2015